

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobkyně **K. G.**, která podala žalobu i jménem svých **nezl. dětí F. D., F. Z., F. P., F. A., F. B., a F. D.**, zast. Mgr. Janem Urbanem, advokátem AK Hradec Králové, Ak. Heyrovského 1178, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra České republiky**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 6. 2011, čj. OAM-424/VL-07-P08-R2-2008, **t a k t o :**

I. Žaloba s e z a m í t á .

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 13. 6. 2011 rozhodoval žalovaný opětovně ve věci žádosti žalobkyně a jejích nezletilých dětí o udělení mezinárodní ochrany tak, že tuto jim neudělil, přitom odkázal na ust. §§ 12 – 14 b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky.

Soud krátce rekapituluje – ve věci žalobkyně a jejích nezletilých dětí již bylo dříve správním orgánem rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany, a to rozhodnutím ze dne 15. 8. 2008. Žalobu, podanou proti tomuto rozhodnutí krajský

soud zamítl svým rozsudkem ze dne 22. 5. 2009, sp. zn. 29 Az 38/2008. O podané kasační stížnosti stěžovatelky pak Nejvyšší správní soud v Brně rozhodl svým rozsudkem sp. zn. 2 Azs 67/2009 ze dne 28. 10. 2010 tak, že rozhodnutí soudu I. stupně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení s tím, že soud měl vyzvat žalobkyni k doplnění žaloby, v souladu s ust. § 37 odst. 5 s.ř.s., neboť v jeho původním postupu shledal upření právem garantovaných procesních práv žalobkyně. Krajský soud v Hradci Králové poté vyzval žalobkyni k doplnění žalobních bodů a žalobkyně soudu sdělila, že ve své věci nepovažuje za řádně zjištěný skutkový stav způsobem, o němž nejsou významné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný s ohledem na konkrétní okolnosti případu. Namítala, že jejímu manželovi hrozilo pronásledování ze strany policie pro jeho členství ve Straně pro demokratickou společnost – DPT, strana čelila útokům od svého založení ze strany vlády, byla považována za kurdskou povstaleckou stranu, blízkou straně PKK. Manžel pomáhal především dodáváním potravin a oblečení, vypomáhal při volbách a organizování mítinků strany. Jeho členství bylo důvodem pro dvoutýdenní uvěznění v červenci r. 2007. Členem strany byl i jeho bratr, který byl zabit. Policie a vojáci často docházeli do jejich domu a nutili manžela ku sdělování informací o jeho činnosti. Chtěl se vyhnout této šikaně a pobýval na východě země, poté odcestoval za známými do Německa. Policie se však po jeho odjezdu zaměřila na žalobkyni a její děti, proto se manžel posléze vrátil, byl 4 dny zadržen na letišti s tím, že je v databázi a policie si ho vždy najde. Žalobkyně je názoru, že podklady pro vydání rozhodnutí nebyly úplné, když Hodnotící zpráva z hlediska kritérií pro přístup Turecka do EU z 6. 11. 2007 je diplomatickým dokumentem, který již ze své podstaty poskytuje zkreslený náhled na celkovou situaci v zemi, v tomto směru poukázala na rozhodnutí NSS ze dne 4. 2. 2009 čj. 1 Azs 105/2008. Jako problematickou pak označila i Informaci, poskytnutou expertem německého Spolkového úřadu pro migraci a uprchlíky na zasedání pracovní skupiny Evropské komise EURASIL v prosinci 2005, a to zejména pro její neaktuálnost. Žalobkyně namítala, že v posledních letech došlo v Turecku k důležitým politickým změnám, byla rozpuštěna strana, v níž byl manžel členem. Po projednání věci krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného dne 30. 8. 2010 zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, uvedl, že osud žalobkyně a jejích nezletilých dětí se odvíjí od příběhu jejího manžela, v jehož věci je potřebné rozsáhlejší doplnění dokazování.

Ze správního spisu poté plyne, že žalobkyni se v r. 2009 narodil syn S. K. a v r. 2011 dcery F. a A. K., k nimž nebylo dosud uznáno otcovství panem M. F., matka uvedla, že je svobodná, dle zákonů Turecka nebyla vdaná, neboť svatební obřad se uskutečnil pouze před rodinnými příslušníky, bez účasti úřední osoby – viz protokol o ústním jednání před Magistrátem města Pardubice, odbor správních agend dne 11. 5. 2011. S žalobkyní byl proveden pohovor správním orgánem dne 7. 6. 2011, žalobkyně uvedla, že v Turecku byla válka, je tam dosud, manžel to sleduje na internetu. Situace je velmi trápí, naposledy zemřelo v Diyarbakiru 300 lidí. Nechtějí válku, aby se lidé zabíjeli. Ona sama zažívala psychické potíže, děti se bály, manžel se musel skrývat, neboť ho lidé od státu hledali. Ona sama proto zažívala strach, ti lidé se ptali po manželovi, sousedé jí řekli, že telefony odposlouchávají. Žalobkyně souhlasí s výpovědí svého manžela,

ona se cítí v depresi, nemůže se léčit, stará se o devět dětí. S dvojčaty nevěděla, že je těhotná, již děti nechtěla, bolela ji hlava, děti nedají klid. Její dcera D. byla operována v Brně, je agresivní, má dietu, syn D. nemluví. V Turecku měla svůj dům, půdu, vše však za poloviční cenu prodala, protože tam neměla klid, její muž se tam nemůže vrátit a tak se nemůže vrátit ani ona. V jejím Diyarbakiru stále umírají lidé. Žalobkyně byla seznámena s podklady, které žalovaný zabezpečil z důvodu posouzení situace v zemi původu, žalobkyně se s nimi chtěla seznámit a poté uvedla, že za doby premiéra Kenana Evrena bylo v Turecku zabito mnoho kurdských mladíků, ty informace jsou ale z Istanbulu a Ankary, Diyarbakir nikdo neviděl.

V současné žalobě pak žalobkyně uvedla, že přijaté řešení správního orgánu v napadeném rozhodnutí neodpovídá okolnostem jejího případu a jejích dětí, v doplnění žaloby pak se uvádí, že správní orgán se dosud stále řádně nevypořádal s tvrzením žalobkyně, že celá její rodina byla v zemi původu dlouhodobě vystavena pronásledování ze strany ozbrojených složek státu, a to z důvodu členství jejího manžela a otce dětí pana M. F. v politické straně DTP, která v zemi hájila kurdské zájmy. Správní orgán odkazuje na své rozhodnutí ve věci tohoto žalobce, kde se však vypořádal s žalobcem tvrzeným pronásledováním tak, že veškeré aktivity ozbrojených složek státu souvisely vždy s aktivitami bratra žalobce, bojovníka zakázané strany PKK a možnými kontakty žadatele na tuto stranu, což správní orgán považoval za legitimní. Přitom neshledal nic konkrétního k tomu, že by žadatel čelil v zemi původu nějakým potížím kvůli svému členství v DTP a žadatel ani nic takového nesdělil. S tím však nelze souhlasit. Již ve své žádosti žadatel sděloval, že byl v zemi původu hledán policií z důvodu svého členství v DTP a výslovně také uvedl, že byl kvůli svému členství v této straně v červenci 2007 po dobu 15 dní vězněn. Návrat do země původu odmítá z obavy z uvěznění, opět pro své členství v této straně. Ve vlastnoručně psaných důvodech své žádosti uvedl, že je aktivním členem kurdské strany DTP a proto byl pronásledován a obviněn. Vojáci a policisté ho navštěvovali v místě bydliště, chtěli vědět, jakou činnost pro stranu DTP vykonává a kdo jsou její členové – toto sdělil v rámci pohovorů dne 11. a 13. 6. 2008. V tomto smyslu se vyjadřoval i při pohovoru dne 17. 3. 2011. M. F. tak uvedl konkrétní skutečnosti o pronásledování z důvodu svého členství v politické straně DTP a žalovaný nevysvětlil, proč k jeho členství nepřihlédl a proč za jediný důvod aktivit ozbrojených složek státu původu, směřující proti žadateli, považoval členství jeho bratra v PKK, nesouhlasí však ani s tím, že by zájem státu na jeho osobě z uvedeného důvodu byl legitimní. Za legitimní nelze nepochybně považovat pronásledování jedince z důvodu aktivit třetí osoby, byť by se jednalo o aktivity nejbližšího příbuzného. Dále je namítáno porušení ust. § 36 odst. 3 správního řádu, když žalobkyně nebyla seznámena s materiály, vedenými ve spisu manžela, ač je z rozhodnutí patrné, že k němu bylo přihlíženo. Porušeno tedy bylo nejen ust. cit. § 36, ale i § 2 a § 3 správního řádu.

V reakci na žalobní námítky správní orgán v písemném vyjádření ze dne 23. 11. 2011 popřel oprávněnost těchto námitek, odkázal na obsah správního spisu, zejména vlastní žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpovědi žalobkyně a konečně i samotné rozhodnutí ve věci. Uvedl, že zjistil skutečný stav věci, zabýval se

všemi okolnostmi, které žalobkyně v průběhu řízení sdělila a opatřil si i potřebné podklady pro vydání rozhodnutí – tyto považuje za dostatečné. Jedná se o druhou žádost žalobkyně, v průběhu správního řízení neuváděla žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možné udělit jí a nezletilým dětem určitou formu mezinárodní ochrany. Nebyla členkou žádné politické strany, organizace či hnutí, do veřejného života se nijak nezapojovala. Sama sdělila, že bratr manžela byl do své smrti členem PKK (bojoval se zbraní v ruce proti tureckým bezpečnostním silám, stejně jako členové jeho širší rodiny a manžel PKK občas pomáhal). Nelze se proto podívat nad zájmem tureckých bezpečnostních složek o rodinu (manžela) a časté návštěvy jejich obydlí. Uvedený zájem však není možné podřadit pod pronásledování ve smyslu ust. § 12 zákona o azylu, neboť PKK považuje Turecko, Evropská unie i USA za teroristickou organizaci, která se dopouštěla rovněž vražd na civilistech a má na svědomí cca 40 000 obětí. Manželem popisované potíže nesouvisely s jeho činností pro DTP, v inkriminované době byla tato strana legální, vyslýchán byl ve spojitosti s činností bratra a jeho možnými kontakty na PKK. V prvním pohovoru žalobkyně sdělila, že osobně problémy neměla, v zemi původu nebyla obviněna, ani s ní nebylo nelidsky zacházeno a o tom, že nepatří mezi zájmové osoby tureckých bezpečnostních složek svědčí i fakt, že Turecko opustila i s dětmi bez problémů, legálně, s vlastním cestovním pasem. Důvody manžela byly posuzovány v samostatném řízení. Závěrem je namítáno, že žalobkyně nebyla seznámena s jeho výpověďmi, toto však považuje žalovaný za nadbytečné a neekonomické, tyto výpovědi nemají podstatnější vliv na dané rozhodnutí. Žalobci nebyli zkráceni na svých právech, podmínky pro udělení mezinárodní ochrany nesplňují a žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby.

Při jednání soudu dne 25. 6. 2012 žalobkyně sdělila, že měli problémy na pardubických úřadech se státní příslušností syna, roztrhali před nimi papíry, v PoS jsou problémy s tím, že rodina má 9 dětí, dochází k rušení klidu a různým střetům. Přesídlení v rámci země původu by jim řešení nepřineslo, orgány i policie by si je stejně našly. Žalobkyně věří ve spravedlnost zdejších zákonů, mají malé děti, které by tu chtěly vyrůstat a chodit do školy. K dotazu soudu na představy o dalším životě žalobkyně uvádí, že manžel je pracovitý a jistě by zde mohli žít. Zástupce žalobkyně poukázal na písemné vyhotovení žaloby, její doplnění, spočívající v odkazu na nezákonnost napadeného rozhodnutí, celá rodina byla pronásledována, to samé hrozí i v případě návratu do vlasti, a to z důvodu členství manžela ve straně DTP a pro jeho aktivity, které ve prospěch strany provozoval. Žalovaný připisuje problémy rodiny členství bratra p. M. F. v PKK, ale on opakovaně připisoval své problémy i svému členství v DTP. Žalobkyně nebyla úplně seznámena se spisem otce dětí, z uvedených důvodů navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení. Náhradu nákladů řízení žalobkyně neúčtovala.

Pověřená pracovnice žalovaného při jednání soudu plně odkázala na písemné vyjádření i samotné rozhodnutí ve věci, azylový příběh žalobkyně a dětí je odvíjen od příběhu jejího partnera. Ona sama politicky organizována nebyla, rodina vycestovala legálně bez problémů, některé svoje výpovědi měnila, aby příběhu dala větší důraz. V napadeném rozhodnutí řešil správní orgán jak zdravotní stav žalobkyně, tak i jejích

dětí. K námitce nedostatečného seznámení s podklady pak žalovaný odkazuje na zápis z června 2008, zcela odpovídající ust. § 36 správního řádu, žalobkyně nežádala žádného doplnění, rovněž při pohovoru dne 7. 6. 2011 popsala život Kurdů v zemi původu, hodnocení tamní politické situace, podklady doplnit však nežádala. Materiály, s nimiž byla seznámena, vyplývají ze str. 5 napadeného rozhodnutí. Žalobkyně spolu s nezletilými dětmi sleduje žádostí o udělení mezinárodní ochrany legalizaci zdejšího pobytu a jistě i určité ekonomické řešení situace rodiny. V návaznosti na institut doplňkové ochrany pak správní orgán zaujal stanovisko, že případné problémy rodiny lze řešit vnitřním přesídlením v rámci země původu, v minulosti tak učinil otec dětí, přesídlil k příbuzným a problémy neměl. Žalovanému je jinak obecně známo, že mnoho Kurdů řešilo své obdobné problémy přesídlením do větších měst. Na azyl není právní nárok, k tomuto problému se již vyjádřil i Ústavní soud ve svém nálezu z 16. 12. 2010 – III. ÚS 339/2010, zástupkyně poukázala konečně i na rozhodnutí NSS sp. zn. 2 Azs 50/2010, kde se mj. hovoří o problematice řešení případného pobytu cizinců na zdejším území prostřednictvím institutů zákona o pobytu cizinců. Ve správním spisu je dále obsažena zpráva o zdravotním stavu nezletilé dcery žalobkyně, na níž navazuje podkladová zpráva o možné a dostatečné péči těchto zdravotních problémů v zemi původu, možná s odlišnou úrovní. Taková skutečnost však již byla judikována a nemůže představovat důvod pro udělení mezinárodní ochrany. K problematice členství p. F. ve straně DTP pak správní orgán plně odkazuje na vyjádření i rozhodnutí, učiněná pod sp. zn. 29 Az 21/2011. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné, náhradu nákladů řízení nežádal.

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.) a konstatoval, že namítaných pochybení v průběhu správního řízení a v napadeném rozhodnutí neshledal. Ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.).

Zákon o azylu upravuje v ust. § 12 důvody udělení azylu tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
- b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

V ust. § 13 zákona o azylu je upraven azyl za účelem sloučení rodiny, který lze udělit rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14 v případě hodném zvláštního zřetele, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12. Humanitární azyl upravuje ust. § 14, který lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany není zjištěn důvod pro její udělení podle § 12 zákona o azylu.

Zákon o azylu dále v ust. § 14 a) upravuje důvody udělení doplňkové ochrany, která se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2) a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Přitom za vážnou újmu se podle odst. 2 považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

V ust. § 14 b) cit. zákona je upravena doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, v odst. 1 je uvedeno, že rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Přitom dle odst. 2 se pro tyto účely rozumí rodinným příslušníkem

- a) manžel či partner osoby požívající doplňkové ochrany,
- b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,
- c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo
- d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 11

Předpokladem udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželu osoby požívající doplňkové ochrany je trvání manželství (partnerství) před udělením doplňkové ochrany cizinci, v případě polygamního manželství, má-li již tato osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

Soud se v dané věci zabýval námitkami žalobkyně, které v souvislosti se svojí osobou a nezletilými dětmi vznesla jako žalobní, a tedy jimi mínila zpochybnit správnost a zákonnost rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 6. 2011. Žalobkyně namítala, že celá její rodina byla v zemi původu vystavena pronásledování ze strany ozbrojených složek státu, a to z důvodu členství manžela ve straně DTP, která hájila kurdské zájmy, manžel uváděl, že byl opakovaně zadržován a vyslýchán a příslušníci ozbrojených složek ho navštěvovali i doma a kladli mu otázky, týkající se jeho členství ve straně, přesto, že v té době byla stranou legální. Žalovaný se však s tímto vypořádal tím, že vše se odehrávalo proto, že bratr manžela byl členem PKK a manžel měl tak na tuto stranu kontakty. Žalovaný se tak řádně a zcela nevypořádal se všemi sdělenými skutečnostmi a žalobkyně nebyla seznámena s jeho spisem. Je tak v neposlední řadě namítáno i porušení ust. §§ 2, 3 a 36 správního řádu.

Soud v první řadě poukazuje na skutečnost, že ve věci otce nezletilých dětí žalobkyně bylo rozhodováno ve stejný den, jako v případě žalobkyně a dětí. Soud pod sp. zn. 29 Az 21/2011 zamítl žalobu p. M. F., a to zejména z následujících důvodů:

- soud odkázal na seriózní odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného, které mj. hodnotí vývoj stran, které se věnovaly v Turecku v době rozhodné kurdským zájmům a na vývoji tohoto hnutí dokazuje, že strana DTP byla po určitou dobu stranou legální s představiteli v republikovém parlamentu, v prosinci 2009 však byla ústavním soudem zrušena a někteří členové byli i soudně stíháni, ne však pouze pro své členství, ale proto, že byli obviněni ze spolupráce a z podpory či propagace teroristické organizace, a to PKK. Toto uskupení je přitom jak Tureckem, tak EU, konečně i USA, považováno za teroristickou organizaci. Soud byl pak přesvědčen, že na základě takto podaného rozboru vnitřní situace v Turecku bylo správním orgánem velmi seriózně osvětleno, jaké případné problémy mohly plynout z členství v uvedené straně i žalobci samotnému, když on se nijak netajil ani se svojí aktivní podporou členů PKK a s pomocí jim poskytovanou. V tomto světle pak soud nemohl jinak, než považovat žalobní námitky za vcelku bezpředmětné. Správní orgán zde i logicky osvětlil, že k zákazu strany došlo proto, že byla prokázána její spolupráce a vazba na PKK, když dle tureckého zákonodárství, a zde zdůraznil, že i dle zákonodárství řady mnoha demokratických zemí, je podpora, spolupráce a propagace teroristické organizace zakázána. Žalobce se s takovým jednáním netajil a dle přesvědčení soudu podle jeho výpovědi nelze usoudit, jakým dílem snad měly složky státu zájem na jeho osobě z důvodu jeho členství ve straně DTP či z důvodu jeho pomoci a podpory PKK. Takový rozbor dle přesvědčení soudu ani nelze seriózně učinit. Soud však pokládal za prokázané, že žalobce vyvíjel v zemi původu činnost, která mohla u ozbrojených složek státu vyvolat zájem o jeho osobu a z výše uvedených důvodů musel dát soud za pravdu žalovanému, že takový zájem pak byl logicky legitimní. Pokud by takovou činnost vyvíjel žalobce v kterémkoliv demokratickém státě na světě, jistě by zájem státních orgánů též nemohl vyloučit. Sám uvedl, že bojovníci PKK přicházeli do vesnice, žádali pomoc a sám jim vždy vyhověl, ukazoval jim i cestu, je tedy patrné, že bezpečnostní složky státu měly o jeho osobu zájem oprávněně. Konečně, žalobce sám v doplňujícím pohovoru označil organizaci PKK za teroristickou, zcela jistě si byl těchto skutečností vědom. Jeho námitky tak nelze označit jinak, než za zcela účelové. Správní orgán konečně i podrobně na str. 7 svého rozhodnutí ve věci žalobce zdůvodnil svůj závěr o možném vcelku bezproblémovém přesídlení žalobce i s rodinou do jiné části Turecka, kde konečně žijí prakticky 2/3 kurdské populace a kde by měl seriózní možnost hájit kurdské zájmy angažovaností ve straně BDP, která byla v září 2010 pozvána jako zástupce kurdské menšiny k rozhovorům s vládou a která požaduje zastavení vojenských operací na kurdsém území, demokratickou autonomii a více kulturních práv jako např. vyučování v kurdštině na školách apod., tedy cíle, které označil i sám žalobce jako své, když uváděl, že nechce, aby se bojovalo a umírali civilisté, ale chce dokázat, že kurdské zájmy je

možné prosazovat i cestou mírovou. Soud byl přesvědčen, že v dané věci dospěl správní orgán po zvážení všech skutečností, tedy žalobcem uvedených v žádosti o udělení mezinárodní ochrany, v pohovorech, při jednání soudu dne 30. 8. 2010 a též všech informací, které těžil z objektivních a aktuálních podkladů, citovaných na str. 5 rozhodnutí ve věci p. F., ku správným, logickým a seriózně odůvodněným závěrům, že žalobce nesplňuje podmínky azylově relevantního pronásledování ve smyslu ust. § 12 písm. a) zákona o azylu. Pokud pak bylo namítáno naplnění ust. § 12 písm. b) zákona o azylu z důvodu, že žalobce je kurdské národnosti a měl důvodný strach z pronásledování z tohoto důvodu i z důvodu zastávání určitých politických názorů ve státě svého občanství, soud plně odkázal na odůvodnění žalovaného na str. 8 a 9 napadeného rozhodnutí. Zde se správní orgán zabýval postavením Kurdů v Turecku, nespороval, že v minulých letech bylo složité v mnoha směrech, nicméně objektivně popsal na základě studia podkladů rozvoj v řešení legitimních požadavků Kurdů a komplexním programem pozvednutí jihovýchodní části území. Uvedl, že s ohledem na kritéria pro přiznání postavení uprchlíka, vydaná v r. 1979 úřadem Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky v mnoha společnostech stále existují rozdíly v nakládání s různými skupinami osob, ti, jimž se dostává v důsledku takových rozdílů méně příznivého zacházení nejsou však ještě nutně oběťmi pronásledování. Správní orgán pak uzavřel, že z důvodu své národnosti žalobce nebyl azylově relevantně pronásledován a vyjádřil se i k žalobcem uváděné nutnosti povolení pro legální zaměstnání.

Pokud tedy žalobkyně odkazovala na případ svého manžela a z toho plynoucí závěr o pronásledování celé rodiny, a to z azylově relevantních důvodů, soud je přesvědčen, že jí sdělované informace o tom, že měla obavy a měly je i děti, neboť nikdy rodina nevěděla, kdy bezpečnostní složky přijdou k nim domů, nemohl posoudit jako azylově relevantní ve smyslu ust. § 12 zákona o azylu, a to již s poukazem na samotnou dikci tohoto ustanovení (viz shora). Zájem bezpečnostních složek státu byl v daném případě u žalobce ze všech důvodů, výše popsaných, legitimní a žalobkyně nikdy neuvedla, že by ji policie či vojáci nějak ublížili, zadrželi či vyslýchali, soud tak nemohl uzavřít, že by došlo k naplnění azylově relevantních obav z pronásledování z důvodů, obsažených v § 12 odst. b) zákona o azylu. Žalobkyní sdělenými informacemi v tomto směru se žalovaný zabýval podrobně na str. 6 a 7 napadeného rozhodnutí, kterým rozhodl v jejím případě včetně nezletilých dětí, a to včetně toho, že uvedl, že sama žalobkyně sdělila, že turecké bezpečnostní síly se vůči ní a dětem v průběhu rutinních návštěv žádné perzekuce nedopustily. Otec dětí sám určitou dobu pobýval u příbuzných, rozhodl se i odjet do zahraničí, uvedl, že se však po jeho osobě policie sháněla i poté a proto se raději pro rodinu vrátil. Rodina chtěla vycestovat do Německa, kde i již předtím otec dětí u příbuzných pobýval, tento stát tak byl dle vlastních výpovědí žalobců cílem jejich cesty. Poté, co byli navraceni do ČR však žalobkyně uvedla, že zde se jí líbí více, jsou zde na ně hodnější a proto by chtěli zůstat v České republice. Soud na základě všech uvedených skutečností proto po přezkoumání a projednání věci dospěl k závěru, že podmínky ust. § 12 pod písm. a) či b) zákona o azylu naplněny v případě žalobkyně a nezletilých dětí nebyly.

Jak soud výše uvedl, v týž den jako věc žalobkyně a 6 nezletilých dětí bylo rozhodováno i ve věci jejich otce a dále, pod sp. zn. 29 Az 23/2011, ve věcech tří nezletilých dětí, které se žalobkyni narodily na území ČR, a to syna S. a dcer F. a A. K. Žaloby byly zamítnuty, podmínky ust. § 13 zákona o azylu naplněny v daném případě nejsou. K výroku o neexistenci důvodů humanitárního charakteru ve smyslu ust. § 14 měl žalovaný dostatečné podklady.

V doplnění žaloby je namítáno, že v případě žalobkyně a jejích dětí došlo k porušení ust. §§ 2, 3 a 36 odst. 3 správního řádu. Po přezkoumání a novém projednání věci je v současné době soud přesvědčen, že žalovaný zjistil stav věci nepochybným způsobem i v řádném rozsahu, neboť doplnil podklady o novou výpověď žalobkyně i s ohledem na právní názor NSS a krajského soudu o potřebné informace o situaci v zemi původu žalobců. O tom svědčí příloha k protokolu o pohovoru ze dne 7. 6. 2011, kdy byly doloženy : Informace z databanky ČTK – Turecko, dějiny, vývoj od r. 2000 do současnosti, Informace MZV Nizozemí – Všeobecná zpráva o Turecku ze září 2010, Informace Švýcarské organizace pro pomoc uprchlíkům – Turecko, aktuální situace Kurdů z 20. 12. 2010, Výroční zpráva organizace Human Rights Watch o Turecku z ledna 2011 a Informace získaná v rámci Evropské výměny informací o zemi původu – Turecko, Situace kurdské menšiny ze dne 19. 8. 2010. Žalobkyně s nimi byla na své přání částečně seznámena, uvedla, jak shora citováno, že podle jejího názoru je situace v Diyarbakiru jiná, než tomu je v metropolích, za premiéra Kenana Evrena bylo zabito mnoho kurdských mladíků. Nic jiného nechce doplnit, toto opakovala. Z posledně uvedeného pak soud přisvědčil žalovanému v tom smyslu, že žalobkyně nebyla dále seznamována se spisem manžela, neboť jednak prohlásila, že s ničím dalším seznamována být nechce, jednak soud v této souvislosti musí z průběhu spisu konstatovat, že žalobkyně vždy prohlašovala, že souhlasí s výpovědí manžela. Z těchto prohlášení žalobkyně soud nemůže konstatovat, že došlo k porušení ust. § 36 odst. 3 správního řádu, a tedy – „nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal“. Na str. 9 napadeného rozhodnutí se správní orgán vyjádřil k námitkám, které k podkladům pro vydání rozhodnutí žalobkyně v rámci cit. pohovoru vznesla a uvedl, že shromážděné zprávy pocházejí z více relevantních a důvěryhodných zdrojů, jsou ve svém celku objektivní a jedná se o hodnověrný zdroj informací o současné situaci v Turecku a o postavení kurdské menšiny v této zemi, s tímto závěrem žalovaného soud souhlasí.

Na str. 8 - 10 svého rozhodnutí se správní orgán zabývá podmínkami naplnění ust. § 14a) zákona o azylu a cituje podkladové zprávy, které hodnotil za účelem zjištění, zda případně není žadatelka s dětmi ohrožena azylově relevantní vážnou újmou pro případ návratu do země původu. Jednak uvádí, že žalobkyni a jejím dětem s ohledem na popsanou situaci nehrozí pro případ návratu ve smyslu zákonného naplnění podmínek ust. § 14a) a zde upravených případů hrozba azylově relevantní vážné újmy. Dále soud konstatuje, že s ohledem na již judikovanou situaci zkoumání možného bezpečného přesídlení rodiny v rámci země původu posoudil i všechna

čtyři kritéria, která jsou v takovém případě potřebná co do tamní situace zkoumat, má-li soud vyslovit, že navrácení žadatele o azyl v souvislosti s jeho možným přesídlením do jiné části země je bezpečné, tedy v návaznosti na čl. 8 odst. 1 a 2 kvalifikační směrnice (č. 2004/83/ES). Jako první požadavek se jeví dostupnost takového území pro žadatele a zde soud konstatuje, že s ohledem na to, že na takovém území již dříve pobýval otec dětí u příbuzných a žalovaný vcelku seriózně popsal i možnost dostupnosti pobývání žalobkyně a jejích dětí např. ve velkých městech Turecka, kde je situace poklidná, soud je přesvědčen, že tato podmínka je bez dalšího v daném případě naplněna. Návrat do Turecka do naznačených míst je pro rodinu zcela jistě, s ohledem na výše uvedené skutečnosti a popis tamní situace na čl. 10 napadeného rozhodnutí účinným řešením problémů, které žalobkyně popisovala, čímž je seriózně řešen i druhý bod cit. požadavku. Navrácení do původní oblasti žadatelce nehrozí, žádný podklad nic podobného neuvádí a ani ona sama nezmínila, že by případně taková situace hrozila, pouze uvedla, že tam, kde bydleli, je její domov, nicméně taková situace je sice pochopitelná, ale jistě nenaplnuje pro případ jakéhokoliv ohrožení rodiny důvod pro nerealizaci usídlení v jiné části země. Jako poslední kritérium pak je potřebné zkoumat, zda ochrana v jiné části země splňuje minimální standard ochrany lidských práv a zde soud plně odkazuje na celou situaci, kterou popsal správní orgán velice pečlivě a podrobně ve svém rozhodnutí a z tohoto odůvodnění rozboru celkové situace v Turecku je zcela patrné, že taková situace je beze zbytku naplněna.

V ust. § 14b) zákona o azylu je pak popsán možný důvod pro udělení doplňkové ochrany v případě zvláštního zřetele hodném za účelem sloučení rodiny a zde soud připomíná, že současně s případem žalobkyně a jejích nezletilých dětí došlo k projednání žalob otce dětí a dalších nezletilých dětí, narozených na území ČR, jejich žaloby byly zamítnuty a důvod pro aplikaci ust. § 14b) zákona o azylu tak naplněn není bez dalšího. Po výše uvedených zjištěních a přezkoumání celé věci pak dospěl soud k závěru, že žalobu nelze posoudit jako důvodnou, proto ji v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud odůvodňuje ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když ve věci úspěšný žalovaný správní orgán náhradu nákladů řízení neúčtoval, o odměně soudem ustanoveného právního zástupce žalobkyně a nezletilých dětí soud rozhodl samostatným usnesením.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí).

Případne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 25. června 2012

JUDr. Jana Kábrtová, v.r.
samosoudkyně